

„Nepleťte se do toho! Jen si vzpomeň na toho hada!“ varovala ho Lýdie.

Luk přivřel oči. „Tos byla ty nebo on?“

Lýdie svěsila ramena. „Já,“ přiznala se tiše. „Protože jste viděli, jak jsem dávala to maso psovi. Myslela jsem, že to na mě řeknete a budu mít zase problémy.“

„Lýdie, prosím, teď jde o život čtrnácti nádherných panterů,“ naléhal Luk.

Lýdie zavrtěla hlavou. „Do toho ti nic není. A tvým kamarádům taky ne. A teď zmiz!“ Náhle z ní byla zase ta protivná holka.

Soptící vzteky opustil Luk její pokoj. Hned ale přešel k vedlejšímu, z něhož předtím vycházela paní Wolfová, chvíli poslouchal, pak zaklepal, a když nedostal odpověď, vstoupil prostě dovnitř.

Nejdřív ze všeho spatřil kovový kufr, který mu v noci jen o vlasek minul hlavu. Bez okolků ho otevřel a uviděl jakýsi kovový vějíř. Byla to okrouhlá anténa. V kufru byl zabudovaný přijímač, malý počítač, a dokonce i tiskárna.

„Už tomu rozumím,“ mumlal si Luk. „Ten pojízdný robot v paláci panterů vysílá data a fotky, které se tímhle přístrojem přijímají. Takže to není žádný satelitní telefon.“

Pár fotek už bylo vytištěných. Byly to záběry paláce. Jedna z nich byla poznačena fixem. Luk si ji zastrčil do kapsy u kalhot.

